

Idézd reménnyel

Táblát, ablakot rá isten se rakhat,
de az a sárga-rózsaszín ház kísért.
Az időben vissza
 a szépülő értelem megy
egyre-egyre érte . . .
 A tér megformált benne
és kicsi és mégis
a végtelen ez a sárga-rózsaszín ház.
Kék báránnyelűk ballonjai
 emelik sarkait.
Szélkakasa arany tollaival
elhomályosítja a csillagokat,
melyek kegyetlen földre vernek.
Vað szédület vigyél
 s idézd reménnyel
ezt a kezdetet
és azt a megformált teret . . .
Nem kőből rakott
 emberré szülő házamat.

A roppant maradás

A NEMLÉTEZŐ ELMŰLÁS VERSEI KÖZŰL

1.

És vándorol a foghatatlan
titkával, hogy megérék majd a mag.
Tartjuk bár gonosznak, nem létezik,
csak mind szebbek lesznek a szavak

s az áradás nemes foka
mikor szólítanak s magunk
is tovább szólítva majd
ébresztő jelet hagyunk,

oly áramot s érzékeny tudást,
mely mindent fogad és szólít.
A Teljes maga s rendjében mélyen
értelmesen tovább oldódik.

2.

*A roppant maradás
áthullámzó tenyészete
átfényesíti a ködöt . . .
Az állandó-tovább kezdete
szép titkával most
egy kagyló mellén
ragyog, akár a hellén
tenger sok szigete.*

Öt érzéken túl

*A pince-kápolnám falában
itt suttog Dionüszosz ajka.
Este, mikor a lomb vállamra üt,
egy érzés ül mellém a padra.*

*A kőlapon táru a barlang
s kilép, akiért itt vagyok.
Nem földi, de égi sem e hang,
inkább úgy, mint a csillag ragyog . . .*

*Ő szólít, mert ott járt velem
a sáfrány színű hellén hegyeken
és borom, mint élő tükör*

*öt érzéken túl, mint a hatodik
hozza s átadva pincém kulcsait
körénk feszül a kőasztali kör.*

Éles pávakékbe

*Hosszú árnyék vág a dombra,
Vállamon mintha jegenye volna,
tartom kis présházak fölött.
Domború lapján rajzolja a zöld.*

*Ilyen az ősz . . . Poharam ívét
arany körökben lövi szét
a bor és éles pávakékbe
áll körül a világ-vége*

*kéménnyel, híddal és rajtuk át
meg is mutatja másik oldalát
csillaggal s újra másik háttal.
Azon is árnyék jegenyefákkal.*